

Dominomus is museumstuk

In overpeinzing nummer 1396 (Zaterdags Bijvoegsel 26 mei) stelt Montag de vraag wat Nederlanders bezighoudt. Hij noemt de ophef over de huismus die afgeschoten werd nadat hij een wereldrecordpoging domino-stenenomgooien had verstoord, en schrijft „...er is nog sprake van geweest dat de mus zou worden opgezet en in een museum zou komen. Daarna heb ik er niets meer van gehoord.”

Montag had beter kunnen weten, want over het conserveren en tentoonstellen van de Dominomus in het Natuurhistorisch Museum Rotterdam is ook in deze krant (door ondergetekende, red.) uitvoerig bericht. De opgezette icoon van de liefde van de Nederlanders voor de mus gaat nu zelfs op tournee. Zij maakt medio juni haar comeback in Leeuwarden als topstuk van de tentoonstelling ‘Blij met een dode mus’ in het Natuurmuseum Fryslân.

Kees Moeliker, conservator

Natuurhistorisch Mus. R'dam

Pil of cel

Het artikel ‘Cel of Pil’ (Zaterdags Bijvoegsel 26 mei) bevat de volgende passage: ‘Volgens de antipsychiatrie had niet de patiënt een probleem, maar de samenleving. In Nederland leidde dit in 1974 tot bezetting door de anti-psychiatrische staf van de inrichting voor zwakzinnigen Dennendal, waarop een ontruiming door de politie volgde.’

Zwakzinnigen zijn mensen met een verstandelijke beperking. Deze mensen zijn niet ziek en zijn dus geen patiënt. Zij zijn ook niet geestesziek en derhalve geen patiënt in psychiatrische zin. Dennendal was en is nog steeds een beschermde woongemeenschap voor mensen met een verstandelijke beperking. Dennendal was in 1974 een onderdeel van de Willem Arntsz stichting. De toenmalige staf van Dennendal, met Carel Muller als directeur, was er al snel van overtuigd dat de psychiatrie vrijwel niets te bieden had op het gebied van de begeleiding van mensen met een verstandelijke beperking. In deze zin was de staf van Dennendal terecht ‘anti’ de psychiatrie, zoals opgelegd door de regenten van de Willem Arntsz stichting. De ontruiming door de politie was nodig omdat de verzorging van de in woongroepen wonende mensen met een verstandelijke beperking werd verwaarloosd.

J.W. Ypenburg

Oud-bestuurslid Dennendal

Martelen

Stukje bij beetje wordt duidelijk dat de MIVD zich aan martelpraktijken heeft schuldig gemaakt. Het artikel ‘Wie in slaap valt, wordt natgegooid’ (Zaterdags Bijvoegsel 26 mei) geeft een goed beeld van de moeite die de ambtelijke top van defensie heeft om dit onder ogen te zien. Er blijkt zelfs een ‘elektrodestok’ aanwezig te zijn geweest. We mogen aannemen dat de Iraakse werkster die daar niet per ongeluk heeft laten liggen. Dit behoort dus tot de standaarduitrusting van de MIVD, want hoe kan zo'n ding daar dan anders terecht komen? Slaaponthouding is een beproefde martelpraktijk en kan ook ernstige psychische schade veroorzaken.

Steeds lezen wij dat de gevangenen een beetje nat werden gemaakt omdat ze anders in slaap vielen tijdens het verhoor. Klinkt heel functioneel. We mogen aannemen dat ze ook in hun cel nat werden gehouden om wakker te blijven. Dit gecombineerd met harde geluiden, fel licht en blinddoeken, zorgt ervoor dat iemand geestelijk in de war raakt, een toestand waarbij men hoopt dat hij meer zal loslaten dan hij van plan was.

Ik lees in het artikel dat de MIVD-ers geen opleiding meer krijgen in verhoortechnieken. Volgens mij zijn ze prima op de hoogte. Alle ingrediënten van harde verhoorpraktijken zijn inmiddels boven water gekomen.

Ik denk dat deze dienst beter een cursus mensenrechten kan krijgen dan een cursus verhoortechnieken.

Philippe Boucher

Midlaren